

spørgselen efter Lejligheder var større end Tilbudet, havde Ret til at nægte Lejemaal til Tilflyttende (fra Provinsen eller Udlandet), som ikke af Hensyn til deres Erhverv el. lign. var henvist til netop denne By.

Naar det nævnte Mindretal (Andersen m. fl.) ønsker saadanne Udvidelser navnlig af den i §§ 7 og 8 hjemlede Myndighed, er det, fordi det maa befrygtes, at de i øvrigt truine Foranstaltninger ikke viser sig tilstrækkelige, saa at man paa et senere Tidspunkt ikke kan nøjes med Indgreb overfor dem, der er ved at leje, men bliver tvunget til at gribe ind overfor dem, der allerede har lejet eller endog bebor en forholdsvis stor Lejlighed. For Københavns Vedkommende kan her henvises til den af Kommunens statistiske Kontor udgivne Oversigt over Øjeblikkets Byggevirksomhed, hvorefter der mellem Oktober Flyttedag 1916 og April Flyttedag 1917 kun kan ventes ca. 1,000 Lejligheder færdigbyggede, medens der i det foregaaende Helaar var en Tilvækst paa 3,180 beboede Lejligheder; hertil kommer, at en Del af de 1,000 Lejligheder medgaar til de husvilde Familier, som enten har søgt Kommunens Bistand (ca. 250) eller har maattet opløse Husstanden for at blive optaget hos Slægt og Venner. Det er muligt, at de øvrige af Kommissionen foreslaaede Foranstaltninger kan bringe en væsentlig Hjælp, samt at selve Mangelen paa Boliger vil begrænse Tilflytningen (Københavns Kommunes Tilvækst i Folketal fra November 1915 til November 1916 var ca. 13,000 mod normalt ca. 8,000); men man har neppe Lov til at løbe an herpaa, og en stærkt forøget Opførelse af kommunale Barakker vil dels være en betydelig Byrde for Skatteyderne, dels eventuelt beslaaglægge Arbejdskraft og Materialer til Skade for det permanente Byggeri.

Den af Kommissionen foreslaaede Organisation af Boliganvisningskontorerne er ikke saa gunstig for det kommunale Selvstyre, som man under normale Forhold kunde anse for ønskelig. Ifølge § 1 kan man saaledes tvinge en Kommune til at deltage; ifølge § 2 skal Formanden for Bestyrelsen ikke blot godkendes af, men udnævnes af Indenrigsministeren; ifølge § 3 kan en enkelt Kommunalbestyrelse forlange Kontoret sat i Gang, selv om de øvrige Kommuner ikke har valgt deres Repræsentanter i Bestyrelsen; og ifølge § 12 skal Bestyrelsen ikke søge Kommunalbestyrelsernes Godkendelse af de for Personalet fastsatte Lønninger. Kommissionen anser det imidlertid for nødvendigt, at Kontorerne i visse Kommuner træder i Virksomhed saa hurtigt som muligt, og det er derfor ikke muligt at oppebie Indstillinger fra samtlige Kommunalbestyrelser og fuld Enighed mellem disse, men enten Ministeriet eller Bestyrelsen maa kunne handle selvstændigt.

Til Forslagets enkelte Paragraffer skal i øvrigt følgende Bemærkninger gøres:

ad § 1. Et Kontor bør som Regel omfatte en By og de Nabokommuner, hvor der ligger Forstæder for samme eller Villabebyggelser, hvis Beboere har deres Erhverv i Byen. Men det vil ikke være rigtigt at lade det omfatte saa store Omraader som Arbejdsanvisningskontorerne. Paragraffens 2det Stykke tager Hensyn til det Tilfælde, at Kommunerne vel ønsker et offentligt Kontor med Ret til at kræve Indberetninger, men ikke ønsker, at dette skal have reel Myndighed til at gribe ind i Ejernes og Lejernes Dispositioner.

ad § 2. Bestyrelserne kan efter Forslaget blive ret store; men dette er uundgaaeligt, da selv de mindste Kommuner skal have to Repræsentanter, og de større Kommuner maa have mere Indflydelse. Da Bestyrelserne imidlertid ikke kan deltage i den daglige Ledelse, formener man, at det store Antal Medlemmer ikke vil medføre nogen Ulempe. Man betragter det som en Selvfølge, at Bestyrelsen bør være paritetisk ligesom Arbejdsanvisningskontorerne og Huslejenævnene.

ad § 4. (§ 3). Kontorerne vil antagelig lade trykke en Liste over de ledige Lejligheder.

ad § 5. (§ 4). Bestemmelsen i 1ste Stykke svarer til § 6 i Forslag til Lov om Tillæg til Lov om Fastsettelse af Husleje. De offentlige Myndigheder, der sigtes